

ת"פ 62849/11/20 - מדינת ישראל נגד ד.ו.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 62849-11-20

לפני כב' השופט יובל ליבדרו

מדינת ישראל

המאשימה:

ע"י ב"כ עו"ד הילה כהן קדוש

נגד

ד.ו.

הנאשם:

ע"י ב"כ עו"ד טהאר אלמכאוי

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירת הצתה, עבירה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי במועד הרלוונטי התגורר הנאשם לסירוגין בבית אמו בקומה השישית בבניין בן שמונה קומות בבאר שבע (להלן: "הבית").

ביום 22.11.2020, בשל עימותים של הנאשם עם בני משפחתו, נסעו אמו ואחיו של הנאשם לבית אחותו. בטרם עזבו את הבית השאירו לנאשם, אשר לא נכח באות העת בבית, תרופות ובגדים מחוץ לדלת הכניסה של הבית.

ביום 23.11.2020 לפני השעה 05:30 הגיע הנאשם אל הבית ודפק על דלת הכניסה. משלא נענה סבר שבני משפחתו נמצאים בבית ואינם פותחים לו את דלת הכניסה בכוונה. על כן החליט הנאשם להצית את דלת הכניסה על מנת שיריחו את העשן ויפתחו את הדלת. הנאשם הדליק סיגריה, הצית באמצעותה קרטון והצית עם הקרטון את דלת הכניסה לבית. בסמוך לכך עזב הנאשם את המקום, התקשר אל המשטרה, הודיע כי שרף ואיים לפגוע בעצמו. כוחות כיבוי שהוזעקו למקום כיבו את השריפה.

בשל מעשיו של הנאשם נשארו בחלקה התחתון של דלת הכניסה של הבית סימני שריפה; נותרו סימני פיח על קירות מבוא הקומה; נמסה תבנית תאורת המבואה העשויה פלסטיק ונותרו סימני בעירה על משקוף הדלת ובקיר.

3. במסגרת ההסדר הצדדים לא הגיעו להבנה עונשית, וכל צד טען לעונש באופן "חופשי".

ראיות לעונש

4. בעניינו של הנאשם התקבל **תסקיר של שירות המבחן**. מהתסקיר עולה כי הנאשם כבן 40, רווק, עלה לארץ מאתיופיה בגיל 10, סיים 10 שנות לימוד, לא עובד ומתקיים מקצבאות ביטוח לאומי בשל מחלת נפש בה הוא לוקה.

הנאשם מסר כי נפלט ממסגרות חינוכיות שונות בשל קשיי הסתגלות ומעורבות בפלילים כנער; כי החל להשתמש בסמים קלים בגיל 14 ובהמשך עבר לסמים קשים כפתרון עצמי למצבו הנפשי וכן שהוא צורך אלוהול מזה מספר שנים שגורם לו לנהוג באופן אגרסיבי וחסר שליטה.

שירות הבחן ציין כי הנאשם מוכר למערכת הפסיכיאטרית מאשפוזים רבים בעבר וכי אובחן כלוקה בסכיזופרניה וכבעל הפרעת אישיות דיסוציאלית.

ממידע קודם הקיים בשירות המבחן תארה אמו של הנאשם את הנאשם כתוקפן, אימפולסיבי, אגרסיבי וחסר שליטה במצבים בהם אינו מקבל את רצונו. תואר כי התנהלות זו מחריפה בזמן שתיית אלוהול ושימוש בסמים.

הנאשם שיתף כי ביצע את העבירה על רקע שימוש נרחב בסמים ובאלוהול בליל האירוע על מנת לזכות בתשומת לב משפחתו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם התייחס באופן לקוני ושטחי לביצוע העבירה והתקשה להעמיק באשר לסיכונים שבהתנהגותו.

הנאשם לא נמצא מתאים בעבר לשילוב בקהילות טיפוליות סגורות בשל התנהגותו האימפולסיבית והאלימה וגם כיום שלל התערבות טיפולית בתחום ההתמכרויות חרף מודעתו לקשיים עמם הוא מתמודד בשל השימוש באלוהול ובסמים.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם סובל מהפרעה פסיכיאטרית שלא טופלה כראוי והתעצמה עד למצב של מסוכנות גבוהה; כי משפחתו התייאשה מהאפשרות לסייע לו; כי חבר לחברה שולית ומתנהג באופן אלים ותוקפני כלפי משפחתו וכי כיום בעקבות מעצרו ו"ניקיונו" מסמים ונטילת התרופות הפסיכיאטריות מצבו התאזן.

שירות המבחן מסר כי נוכח מידת הסיכון הגבוהה להתנהגות אלימה של הנאשם אין הוא ממליץ על הליך שיקומי מחוץ לכותלי בית הסוהר. שירות המבחן המליץ על שילוב הנאשם בטיפול בתוך תחומי בית הסוהר ועל בחינת שילובו לקראת השחרור ממאסרו בתוכניות המשך והשמה בהוסטל של הרשות לשיקום האסיר.

5. ב"כ הנאשם צרף בהסכמת המאשימה **חוות דעת פסיכיאטרית** (להלן: "חוות הדעת") של הנאשם שנתבקשה במסגרת הליך המעצר (נ/1). מחוות הדעת עולה כי הנאשם מוכר למערכת בריאות הנפש משנת 1997 ואובחן כלוקה בסכיזופרניה, בהפרעת אישיות דיסוציאלית ושימוש בחומרים פסיכואקטיביים- סמים ואלוהול.

אשפוזו האחרון של הנאשם היה בהסכמתו בחודש ספטמבר 2020 על רקע החמרה במצבו הנפשי ושימוש קבוע באלכוהול והוא שוחרר במצב כללי טוב בהעדר סימנים פסיכויים פעילים. בבדיקה לאחר האירוע מושא כתב האישום (הובא למיון על-ידי השוטרים בשל איום באובדנות) עלה כי אינו נמצא במצב פסיכוי או אפקטיבי ושוחרר למעקב פסיכיאטרי. בבדיקת הפסיכיאטר המחוזי הביע הנאשם חרטה על מעשיו ומסר כי פעל בהשפעת חומרים משכרים אותם צרך מרצונו. בחוות הדעת צוין עוד, כי הנאשם נבדק זמן קצר לפני האירוע על ידי פסיכיאטר ונמצא ללא עדות לקיום מצב פסיכוי פעיל או אפקטיבי מג'ורי, כי אין עדות למצב פסיכוי פעיל או אפקטיבי מג'ורי במהלך באירוע וההערכה היא כי גם אם לקה בתכנים פסיכויים של מחלתו בעת ביצוע העבירה אין קשר בינם לבין המעשים שביצע. לסיכום, מחוות הדעת עלה כי הנאשם במצבו הנוכחי אינו זקוק לאשפוז פסיכיאטרי אלא לטיפול תרופתי ולמעקב. הנאשם נמצא אחראי למעשיו בעת האירוע וכשיר לעמוד לדין.

טיעוני הצדדים

6. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין שלוש לשש שנות מאסר. המאשימה עתרה לעונש מאסר ברף העליון של מתחם העונש לו טענה, היינו כזה הנושק לשש שנות מאסר ולמאסר על תנאי משמעותי. המאשימה הפנתה לחומרת מעשיו של הנאשם לרבות למידת הסיכון לדיירי הבניין, לעובדה שהעבירה בוצעה בשעות הבוקר המוקדמות שעה שדיירי הבניין ישנים ושעה שסבר שבני משפחתו נמצאים בתוך הבית, ולסיבות שהובילו את הנאשם לבצע את העבירה. המאשימה הפנתה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם הכולל בין היתר עבירות הצתה ואשר בעטין ריצה מאסרים קודמים ממושכים אשר לא הרתיעו אותו מלשוב לבצע עבירות. המאשימה התייחסה לרקע הפסיכיאטרי של הנאשם וטענה כי חוות הדעת הפסיכיאטרית שצרף הנאשם מעידה כי הנאשם היה אחראי למעשיו. המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן ולמידת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מן הנאשם כעולה מתסקיר זה.

המאשימה צרפה פסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.

7. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר ל-10 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם עתר להסתפק בעונש מאסר החופף את תקופת מעצרו של הנאשם (כ-4 חודשי מאסר) לצד מאסר מותנה. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות ביצוע העבירה ובין היתר לכך שהנאשם לא השתמש בחומר דליק לצורך ההצתה ולכך שהתקשר בעצמו ומיזמתו למשטרה מיד לאחר התלקחות האש על מנת לצמצם את פוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם לרבות לבני משפחתו באופן שמזכיר את רעיון "הפטור עקב חרטה" בהתאם לסעיף 28 לחוק העונשין. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות חייו האישיות המורכבות של הנאשם לרבות למצבו הנפשי ולבעיית הדיור עימה הוא מתמודד.

ב"כ הנאשם צרף פסיקה לתמיכה בעמדתו העונשית.

8. הנאשם הכחיש כי ביצע את העבירה על רקע סכסוך עם משפחתו ומסר כי ביצע את העבירה על מנת שהעשן יגרום לבני משפחתו לפתוח את דלת הבית. הנאשם מסר כי מאז האירוע השלים עם אמו ושילם על הנזק שנגרם וכי השמתו מאחורי סורג ובריח לא תעזור לאמו. הנאשם הוסיף כי הוא "לא צדיק אבל

גם לא רשע" ומסר שהוא מתבייש במעשיו.

דיון והכרעה

9. סבורני כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בקביעת מתחם זה התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כפי שאפרט להן.

10. קולמוסים רבים נשברו ומקלדות רבות נשחקו בתיאור הסכנות הגלומות בעבירת ההצתה. סכנות אלו קשורות בהתפשטותה המהירה של האש וביכולתה לכלות כל שעומד בדרכה; בעשן ובגזים הרעילים הנפלטים כתוצאה מן השריפה; בקלות הבלתי נסבלת בביצועה ובקושי העצום להשתלט על האש לאחר שזו החלה להתפשט.

וכפי שנאמר בתלמוד הבבלי שאש "כוח אחר מעורב בהן" (בבלי, בבא קמא ג, ב).

ובדברי בית המשפט העליון בע"פ 1414/15 **מדינת ישראל נ' פדר** (פורסם בנבו, 15.4.2015), פסקה 9:

"עבירת ההצתה היא מהחמורות שבספר החוקים וזאת לאור הפוטנציאל ההרסני הטמון בה נוכח הסכנה הגלומה במעשה לגופו ולרכושו של אדם. בית משפט זה עמד, לא אחת, על חומרתה היתרה של העבירה שראשיתה ידוע אך כיצד תתפשט ומה יהיה היקפה, אין איש יודע, שכן מנהגה של האש להתפשט ללא שליטה, תוך שהיא זורה הרס רב בדרכה..."

ובע"פ 2356/17 **סמיח גרבי ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.6.20), פסקה 6:

"...המקרה דנן מוכיח את אשר נאמר פעמים רבות בפסיקה בנוגע לעבירת ההצתה: "מעשה הצתה ראשיתו ידועה, ואחריתו מי ישורנה..."

11. במעשיו הנאשם פגע בערכים המוגנים של שמירה על חיי אדם, על שלום הציבור ובריאותו, על הסדר הציבורי ועל הקניין.

12. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא משמעותית.

הנאשם בחר להצית את דלת הכניסה של בית אמו, המתגוררת בבניין מגורים בן 8 קומות, בשעות הבוקר המוקדמות שעה שדיירי הבניין נמים את שנתם וזאת לטענתו על מנת לגרום למשפחתו לפתוח לו את הדלת, בחשבו כי הם נמצאים בבית ומסרבים לפתוח לו את הדלת. הנאשם גרם נזק לדלת ולמבואה

הכניסה והעמיד בסיכון ממשי ומשמעותי ח"י אדם רבים.

13. ביחס לנסיבות ביצוע העבירה נתתי משקל לנזק שנגרם לרכוש; לפוטנציאל הנזק ולסיכון בהתפשטות האש שעלולה הייתה להביא לגרימת נזק לרכוש ולנפש נוכח העובדה כי מדובר בבניין מגורים, לעובדה כי הנאשם לא היה מודע לכך שבעת המעשה לא נכח אדם בבית.

מאידך גיסא נתתי משקל לכך שאין מדובר באירוע מתוכנן, לכך שבבית אמו לא שהה בפועל איש (אף שהנאשם לא היה מודע לכך) וכפועל יוצא מידת הסיכון האמיתית במעשיו של הנאשם הייתה מצומצמת יותר, לכך שהנאשם לא השתמש בחומר בעירה, לכך שהנאשם הזעיק את המשטרה לאחר שהאש התלקחה ולכך שבסופו של יום לא נגרם נזק גופני של ממש למאן דהוא ואף הפגיעה ברכוש לא התגבשה לממדים חריגים במיוחד.

כפי שיפורט להלן, נתתי משקל גם למידת האשם של הנאשם, לרבות בשל מצבו הנפשי.

14. עבירת ההצתה כוללת שתי חלופות. החלופה הראשונה מתייחסת להצתה במזיד סתם כשהעונש המרבי שנקבע לצדה עומד על 15 שנות מאסר ואילו החלופה השנייה מתייחסת להצתה במזיד במטרה לפגוע ברכוש ציבורי או בבני אדם כשהעונש המרבי שנקבע לצדה עומד על 20 שנות מאסר. בענייננו הורשע הנאשם בחלופה הקלה יותר של ביצוע העבירה.

בע"פ 4036/13 מובארכ אמארה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 5.10.2014), פסקה 6 התייחס בית המשפט העליון למדרגי ביניים של חומרה (מעבר למדרג הנ"ל של החלופות שבסעיף 448(א) רישא וסיפא) שיש בהם כדי להסביר את מנעד הענישה:

"בתוך מדרג זה ניתן להצביע על מדרגי ביניים של חומרה, מה שיכול להסביר את הסיבה לכך שהענישה הנלווית לעבירת ההצתה אינה אחידה ונעה על סקאלה רחבה...הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמיידית של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פזיזות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש כמו במקרה דנן. מובן כי בתוך מדרגי ביניים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולא, כמו ערך הרכוש שהוצת או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה".

בענייננו היה קיים חשש שההצתה תתפשט ותגרום נזק לרכוש נוסף והיה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש לדיירים אחרים בבניין.

יחד עם זאת, כאמור, לא הייתה כוונת פגיעה באדם- יוחסה לנאשם עבירה לפי סעיף 448(א) רישא, ההצתה לא פגעה באופן פיזי במאן דהוא וערך הרכוש שהוצת לא היה משמעותי ביותר.

מנעד הענישה בעבירת ההצתה הוא רחב, הגם שככלל יכולול הוא רכיב של מאסר בפועל (ראו למשל ע"פ 8659/13 **שמעון אלמליח נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.5.2014), פסקה 13 וההפניות שם).

מטבע הדברים הענישה בעבירה שבעניינו היא תלוית נסיבות ה"עושה" לרבות גילו, עברו הפלילי, נסיבותיו האישיות ומצבו הנפשי כמו גם כאמור, בנסיבות ה"מעשה" לרבות אופי המקום שהוצת (מקום הומה אדם או שטח פתוח), האם היה שימוש בחומרי בעירה, הנזק שנגרם, פוטנציאל הנזק והסיכון לבני אדם, המניע לביצוע העבירה (אידיאולוגי, רומנטי, סכסוך עסקי וכו') התכנון שקדם לביצוע העבירה וכיוצ"ב נסיבות המשפיעות על מידת העונש.

בע"פ 7887/12 **מאיר שאול נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.4.2013) אותו גם צרפה המאשימה, דחה בית המשפט את ערעורו של נאשם, שהוכר כחולה נפש, שהצית באמצעות בקבוקי פלסטיק אותם מילא בדלק מגרש וגרם לנזק רב לציווד של המתלונן על רקע סכסוך ביניהם, והותיר על כנו עונש של 30 חודשי מאסר. בערכאה הדיונית נקבע מתחם עונש שנע בין 2 ל-4 שנות מאסר. בית המשפט העליון ציין כי מתחם העונש שנקבע הוא מתחם מתאים ואולי אף נוטה לקולא גם בשים לב למצבו הנפשי של הנאשם.

בע"פ 4165/14 **מאיר תורג'מן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.9.2014) קיבל בית המשפט העליון את ערעור הנאשם שהורשע בהצתת דירת המתלוננת (עמה היה הנאשם בקשר חברי ומעת לעת לן בביתה) לאחר וויכוח שהתגלע ביניהם בכך ששפך בנזין דרך חלון הדירה ולאחר שבדק שאין איש בדירה השליך אל הדירה נייר בוער. שוטרים שהיו במקרה במקום הזעיקו את כוחות ההצלה שכיבו את השריפה. כתוצאה מהשריפה נגרם נזק לחלון הדירה, לספה ונגרמו סימני פיוח. בית המשפט העליון הפחית את עונשו של הנאשם ל-22 חודשי מאסר (כולל הפעלת מאסר על תנאי) חלף 28 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי וזאת בשל הסיבה שהנאשם בדק שאין איש בדירה לפני שהציתה, בשל מגבלותיו האישיות של הנאשם ובשל הסכמת המאשימה לחפיפה של עונש המאסר המותנה.

בע"פ 1908/13 **דוד אזולאי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.7.2014) קבע בית המשפט העליון כי מתחם עונש שבין 3 ל-6 מאסר הוא שהולם לאירוע הצתה במסגרתו הצית הנאשם גרביים, זרקם לארון בגדים וגרם לשריפה בבית אמו בשעה שאחותו ישנה. בית המשפט העליון קיבל את ערעור הנאשם ובגין עבירת הצתה, עבירה של תקיפה חבלנית ואיומים קבע עונש של 4 שנות מאסר, להן צירף 8 חודשי מאסר מותנה לריצוי במצטבר (וחלק בחופף) תחת עונש של 6 שנות מאסר שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי.

בע"פ 8125/15 **דימטרי פרוקופנקו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.4.2016) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהצית את דלת הדירה של שכנתו באמצעות ניירות וקרטונים שאותם הציב בסמוך לדלת הדירה והותיר על כנו עונש של 22 חודשי מאסר. במקרה זה נגרם נזק לחלק העליון של הדלת. הנאשם במקרה זה הורשע בנוסף בעבירת איומים לאחר שהמתלוננת ובתה שישנו באותה עת בדירה התעוררו מריח העשן וכשהמתלוננת פתחה את הדלת הבחינה בנאשם שהחל לאיים עליה.

בע"פ 7139/13 **צקול נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.1.2014), קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהצית חדר באמצעות מצת וסדין בבית לאחר שראה שכל דיירי הבית נמצאים מחוץ למבנה על רקע מצב נפשי קשה והעמיד את עונשו על 21 חודשי מאסר חלף 27 חודשי מאסר שנגזרו עליו בבית משפט קמא (כולל הפעלה של מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד כנגדו כך ש-3 חודשים ירוצו במצטבר לעונש שהוטל עליו). בית המשפט העליון נתן משקל לנסיבות ביצוע העבירה ולנסיבותיו האישיות של הנאשם לרבות למצבו הנפשי ולעובדה כי הוא עצמו נפגע ממעשיו, וקבע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות אלו צריך לנוע בין שנה לשלוש שנות מאסר.

בת"פ (מחוזי- ב"ש) 25842-05-16 **מדינת ישראל נ' אלטאהר** (פורסם בנבו, 27.4.2017), אותו צרפה המאשימה, גזר בית המשפט על נאשם ששילח אש במספר מוקדים והצית את דירתה של בת זוגו (שלא שהתה בדירה באותה עת) לאחר וויכוח שנתגלע ביניהם עונש של 36 חודשי מאסר. במקרה זה, לאחר שהנאשם ראה שהדירה עולה באש, קרא הוא לחברו לעזור לו לכבות את השריפה והחבר הזעיק את כוחות הכיבוי. הדירה במקרה זה נשרפה כליל.

בת"פ (מחוזי-חיפה) 19053-02-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 24.12.2015) גזר בית המשפט על נאשם שהורשע במסגרת האישום הראשון בהצתה, איומים ותקיפה של בת זוגו עונש של 42 חודשי מאסר. במקרה זה הנאשם הצית את הדירה שנשרפה כליל, שעה שבת זוגו נכחה בדירה תוך שימוש בחומר מאיץ.

מטבע הדברים צרפו הצדדים פסיקה התומכת בעמדתם העונשית. עיינתי בפסיקה שהגישו הצדדים ומצאתי אותה פחות רלוונטית. בחלק מהמקרים מדובר בעבירות נוספות או בנסיבות אחרות או בנזק משמעותי שנגרם מההצתה (ע"פ 2939/19 **חי יוסף חלפון נ' מדינת ישראל**- הנאשם הורשע בעבירות נוספות, הנזק שנגרם (הדירה נשרפה כליל ונגרם נזק לדירות נוספות); ע"פ 907/14 **דניאל רחמים נ' מדינת ישראל**- הנאשם הורשע בעבירות נוספות, סוג הרכוש שהוצת (רכב) יחד עם אחר; ע"פ 7496/12 **חגי זיתוני נ' מדינת ישראל**- הנאשם הורשע בעבירות נוספות, סוגו ושווי של הרכוש שהוצת (רכב בשווי מאות אלפי שקלים יחד עם אחר); ת"פ (מחוזי - ב"ש) 36833-05-13 **מדינת ישראל נ' פינטו**- סוג הרכוש שהוצת (סוכת מציל) ושימוש בחומר בעירה והסיבה לביצוע העבירה (פיטורין); ע"פ 1727/14 **אבנר מימון נ' מדינת ישראל**- הנאשם הורשע בעבירות נוספות, סוגו ושווי של הרכוש שהוצת (רכב).

ב"כ הנאשם צרף מצדו את ת"פ (מחוזי-י-ם) 282/08 **מדינת ישראל נ' איאד אעביד**- הנאשמים

הורשעו בעבירות של סיוע פאסיבי להצתה לצד עבירות אחרות; ע"פ 2745/18 **באסל אבו שארב נ' מדינת ישראל**- מדובר על הסדר טווח בו התביעה הגבילה את עמדתה העונשית לשנתיים מאסר; ת"פ (מחוזי-י-ם) 53784-12-13 **מדינת ישראל נ' מיכאל סוויסה**- בו הנאשם עבר עבירות שונות, הצית רכוש השייך לו, והוא שולב בהליך שיקומי).

15. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם שקבעתי, ובאשר לשאלת העונש שבתוך המתחם, מצאתי לתת משקל להודאת הנאשם, הודאה שיש בה משום לקיחת אחריות וחיסכון בזמן שיפוטי. כן נתתי משקל לנסיבותיו האישיות-משפחתיות המורכבות של הנאשם ולפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו.

באשר למצבו הנפשי של הנאשם, אזכיר כי מחוות הדעת שצרף ב"כ הנאשם עולה כי הנאשם מוכר למערכת הפסיכיאטרית שנים רבות כלוקה בסכיזופרניה והפרעת אישיות דיסוציאלית על רקע שימוש בחומרים פסיכואקטיבים ואושפז מספר פעמים בבית חולים פסיכיאטרי לרבות מספר חודשים לפני האירוע, אם כי הנאשם נמצא כאמור בחוות הדעת כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו.

לצד זאת, סבורני כי למצבו הנפשי של הנאשם השלכה בשני מישורים, הן במישור של קביעת מתחם העונש ההולם והן במישור של קביעת העונש בתוך המתחם.

באשר למישור של קביעת המתחם סבורני כי מידת האשם של הנאשם הייתה מופחתת במידת מה בשל מצבו הנפשי. תימוכין לכך ניתן למצוא גם בהחלטת הנאשם להזעיק את המשטרה בסמוך למעשה ההצתה, תוך שמסר כי בכוונתו להתאבד, הגם שמחוות הדעת עולה ששאלת כוונתו האמיתית של הנאשם בעניין זה נותרה לא ברורה (עמ' 2 פסקה שלישית לחוות הדעת).

באשר למישור של העונש בתוך המתחם, סבורני כי יש לתת משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות למצבו הרפואי-נפשי ולקשר שבין מצב זה לרקע שבבסיס ביצוע העבירה (סברתו שבני משפחתו לא פותחים לו את הדלת בכוונה, כאשר בפועל אלה כבר עזבו הבית בשל עימותים איתו) (סעיף 40א [8] לחוק העונשין).

בנוסף, יש לתת את הדעת לקושי המיוחד של נאשם חולה נפש לשאת בעונש מאסר (סעיף 40א[1] לחוק העונשין).

בעניין התחשבות במצב נפשי של נאשם שהורשע בהצתה, חרף קיומה של אחריות למעשיו, ראו ע"פ 1787/14 **אבני מימון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.01.2015), פסקה 12, אליו הפנתה גם המאשימה.

לא למותר לציין, כי החלטת הנאשם להתקשר למשטרה בסמוך למעשה ההצתה הובילה בסופו של יום גם לצמצום הנזק שנגרם.

שילוב זה של נתונים הקשורים במצבו הנפשי של הנאשם מצדיק אפוא התייחסות שונה ומקלה במקצת עם הנאשם, גם ביחס לעונשים קודמים שהוטלו עליו, לרבות בגין ביצוע עבירות דומות.

מן הצד השני נתתי משקל לעברו הפלילי של הנאשם הכולל 17 הרשעות קודמות לרבות בעבירות אלימות ועבירות הצתה בגין נדון לתקופת מאסר שונות.

כן נתתי משקל לאמור בתסקיר שירות המבחן ולהמלצתו. שירות המבחן התרשם כי מידת הסיכון להתנהגות אלימה בעלת פוטנציאל פגיעה הנשקפת מהנאשם היא משמעותית וכי נוכח עמדת הנאשם לעניין השתלבות בהליכי טיפול אין הוא יכול לבוא בהמלצה טיפולית.

בהתאם לאמור, יש לתת משקל בענישה גם לשיקולי ההרתעה.

16. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 22 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת הצתה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן והודע היום, כ"ד אייר תשפ"א, 06 מאי 2021, בנוכחות הצדדים.